

什么是真理？——第四篇

Älköön teidän sydämenne olko murheellinen

Jeff Pippenger

2023-09-09

Milleriläisen historian alussa vuonna 1798 Danielin kirjan Ulaijoen näky avattiin sineteistään, mikä sai aikaan tiedon lisääntymisen, joka koetteli ja toi ilmi kaksi palvojien luokkaa. Ulaista annettu näky edustaa Jumalan kansalle tarkoitettua sisäistä sanomaa, sellaisena kuin sitä kuvaavat Ilmestyskirjan toisen ja kolmannen luvun seitsemän seurakuntaa. Vuonna 1798 alkaneen profeetallisen historian lopussa, Exeterin leirikokouksessa 12.–17. elokuuta 1844, Keskiyön huudon sanoma avattiin sineteistään, kun Juudan heimon Leijona poisti kätensä salatusta totuudesta, mikä sai aikaan tiedon lisääntymisen, joka koetteli ja toi ilmi kaksi palvojien luokkaa.

Vuonna 1989, jolloin, kuten Danielin kirjan yhdennessätoista luvussa, jakeessa neljäkymmentä, kuvataan, paavikunta ja Yhdysvallat pyyhkäisivät tieltään entistä Neuvostoliittoa edustavat maat, Danielin kirjan Hiddekel-joen näky avattiin sineteistään, mikä synnytti tiedon lisääntymisen, joka koetteli ja toi ilmi kaksi palvojien luokkaa. Hiddekel-näky edustaa Jumalan kansan vihollisia koskevaa ulkonaista sanomaa, sellaisena kuin sitä kuvaavat Ilmestyskirjan seitsemän sinettiä. Vuonna 1989 alkaneen profeetallisen historian lopussa, heinäkuun 2023 viimeisten parin viikon alusta lähtien, Juudan sukukunnan Leijona alkoi avata Keskiyön huudon sanomaa sineteistään poistamalla kätensä kätketyn totuuden päältä, mikä synnyttää tiedon lisääntymisen, joka koettelee ja lopulta tuo ilmi Jumalan kansan keskuudessa kaksi palvojien luokkaa.

Johanneksen evankeliumin neljännentoista luvun ensimmäisessä jakeessa Kristus rohkaisee opetuslapsia olemaan antamatta sydämensä häiriintyä.

Älköön sydämenne olko murheellinen; uskotte Jumalaan, uskokaa myös minuun. Joh. 14:1.

Muutamien tuntien kuluessa Kristus pidätettiin, ja pian sen jälkeen Hänet ristiinnaulittiin, haudattiin ja herätettiin kuolleista. Noustuaan Isän tykö Hän palasi opetuslastensa luo.

Ja heidän näin puhuessaan Jeesus itse seiso i heidän keskellään ja sanoi heille: ”Rauha teille.” Mutta he säikähtivät ja joutuivat pelon valtaan ja luulivat näkevänsä hengen. Niin hän sanoi heille: ”Miksi olette hämmennyksen vallassa, ja miksi ajatuksia nousee sydämiinne?” Luuk. 24:36–38.

Ensimmäinen pettymys reformilinjän varrella tapahtuu silloin, kun Jumalan kansa unohtaa jonkin aiemmin ilmoitetun totuuden. Opetuslapset olivat unohtaneet sen, mitä Jeesus oli sanonut heille alle viikkoa ennen kuin heidän pelkonsa ja pettymyksensä tulivat ilmi ristin kriisissä. Ensimmäistä pettymystä seuraa viivytyksen aika, jota kymmenen neitsyen vertauksessa kuvaa Yljän poissaolo. Jeesus oli suoraan kertonut opetuslapsille, että Hän oli menossa Isänsä tykö, mutta palaisi takaisin. Se ennakkotieto, jonka Hän oli antanut opetuslapsille, ei estänyt sitä, että kriisi valtasi heidät. Kymmenen neitsyen vertauksen asiayhteydessä kriisi on hetki, jossa luonne tulee ilmi, mutta ei koskaan kehity. Jeesus oli valinnut ja asettanut opetuslapset virkaansa, ja Hän kertoi heille juuri

tämän totuuden ennen kriisiä.

Te ette ole valinneet minua, vaan minä olen valinnut teidät ja asettanut teidät, että te menisitte ja kantaisitte hedelmää ja että teidän hedelmänne pysyisi; jotta Isä antaisi teille kaiken, mitä te minun nimessäni häneltä anotte. Joh. 15:16.

Kuitenkin, vaikka heidät oli valittu, se ei estänyt heitä joutumasta kriisin valtaamiksi.

”Luonne paljastuu kriisissä. Kun vakava ääni julisti keskiyöllä: ’Katso, ylkä tulee; menkää häntä vastaan’, nukkuvat neitsyet havahtuivat unestaan, ja kävi ilmi, ketkä olivat valmistautuneet tapahtumaan. Molemmat ryhmät yllätettiin, mutta toinen oli valmistautunut hätätilanteeseen, ja toinen havaittiin valmistautumattomaksi. Luonne paljastuu olosuhteissa. Hätätilanteet tuovat esiin luonteen todellisen aineksen. Jokin äkillinen ja odottamaton onnettomuus, suru tai kriisi, jokin odottamaton sairaus tai tuska, jokin, mikä saattaa sielun kasvatusten kuoleman kanssa, tuo esiin luonteen todellisen sisimmän. Tulee ilmeiseksi, onko Jumalan sanan lupauksiin todellista uskoa vai ei. Tulee ilmeiseksi, kannattaako sielua armo, onko astiassa öljyä lampun kanssa.”

”Koetuksen ajat tulevat kaikkien osaksi. Kuinka käyttäydymme Jumalan koetuksen ja tutkinnan alaisina? Sammuvatko lamppumme? vai pidämmekö ne yhä palamassa? Olemmeko yhteytemme kautta Häneen, joka on täynnä armoa ja totuutta, valmistautuneet jokaiseen hätätilanteeseen? Viisi viisasta neitsyttä eivät voineet välittää luonnettaan viidelle tyhmälle neitsyelle. Luonne on meidän muodostettava yksilöinä.” Review and Herald, 17. lokakuuta 1895.

Jeesuksen Kristuksen ilmestys, joka tunnistetaan Ilmestyskirjan ensimmäisissä jakeissa, on viimeinen varoitussanoma seurakunnalle ja sen jälkeen maailmalle. Tuo ilmestys avataan sineteistään juuri ennen armonajan päättymistä Juudan sukukunnan Leijonan toimesta, joka on Ilmestyskirjan viidennessä luvussa tunnistettu ainoaksi, joka on arvollinen avaamaan sinetöidyn kirjan.

Ja yksi vanhimmista sanoi minulle: Älä itke; katso, Juudan sukukunnan Leijona, Daavidin Juuri, on voittanut avataksen kirjan ja murtaakseen sen seitsemän sinettiä. Ilmestys 5:5.

Juudan sukukunnan Leijona on myös ”Daavidin juuri”, ja hän on myös ”Daavidin poika” ja hän on myös Daavidin Herra. Juudan sukukunnan Leijonan edustama yhteys osoittaa, että kun Juudan sukukunnan Leijona sinetöi tai avaa sinetin joltakin totuudelta, hän tekee sen soveltamalla ensimmäinnän sääntöä, joka määrittää asian lopun sen alun kautta, niin kuin Jeesus ”Daavidin juurena” sitä edustaa. Kun jokin totuus avataan sinetistä lopun aikana, käynnistyy puhdistusprosessi, kuten Danielin kahdennessatoista luvussa esitetään.

”Juudan sukukunnan Leijona avasi kirjan sinetit ja antoi Johannekselle ilmoituksen siitä, mitä näinä viimeisinä päivinä on oleva. Daniel seisoi omalla paikallaan kantaakseen todistuksensa, joka oli sinetöity lopun aikaan saakka, jolloin ensimmäisen enkelin sanoma oli julistettava meidän maailmallemme. Nämä asiat ovat äärettömän tärkeitä näinä viimeisinä päivinä, mutta vaikka ’monet puhdistetaan ja valkaistaan ja koetellaan’, ’jumalattomat tekevät jumalattomasti, eikä yksikään jumalattomista ymmärrä.’” Manuscript Releases, osa 18, 14, 15.

Jeesuksen työ Juudan sukukunnan Leijonana on äärettömän tärkeä, mutta ”yksikään” ”jumalattomista ei ymmärrä” hänen työtään eikä sitä sanomaa, joka on avattu.

Ja hän sanoi: Mene matkaasi, Daniel, sillä nämä sanat pysyvät suljettuina ja sinetöityinä lopun aikaan asti. Monet puhdistetaan ja valkaistaan ja koetellaan; mutta jumalattomat harjoittavat jumalattomuutta, eikä yksikään jumalattomista ymmärrä; mutta viisaat ymmärtävät. Daniel 12:9, 10.

Koetusprosessi esitetään kolmena vaiheena: ”puhdistetaan, tehdään valkeiksi ja koetellaan”. Nämä kolme vaihetta edustavat ”iankaikkisen evankeliumin” kolmea vaihetta, jotka ensimmäisen enkelin sanomassa esitetään näin: pelätkää Jumalaa (puhdistetaan), antakaa hänelle kunnia (tehdään valkeiksi), sillä hänen tuomionsa hetki on tullut (koetellaan). Nämä kolme vaihetta ovat ”totuus”, niin kuin sitä edustavat heprealaisen aakkoston ensimmäinen kirjain, kolmastoista kirjain ja viimeinen kirjain, ja kun nämä kirjaimet tuodaan yhteen tässä järjestyksessä, muodostuu heprean sana ”totuus”.

Nuo kolme askelta ovat ”tie”, sillä Jumalan tie on Asafin mukaan Psalmeissa 77:13 pyhäkössä, jossa esipihalla syntinen puhdistetaan veren vuodatuksen kautta. Tämän jälkeen veri viedään pyhään paikkaan, joka edustaa pyhitystä, sitä prosessia, jossa tullaan ”valkeiksi tehdyiksi”.

Ja yksi vanhimmista lausui minulle sanoen: Ketkä ovat nämä valkeisiin vaatteisiin puetut, ja mistä he ovat tulleet? Ja minä sanoin hänelle: Herrani, sinä tiedät. Ja hän sanoi minulle: Nämä ovat ne, jotka ovat tulleet suuresta ahdistuksesta, ja ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä. Ilmestys 7:13, 14.

Vanhurskautettu ja pyhitetty syntinen valmistetaan sitten ”koeteltavaksi” siinä tuomiossa, jota kaikkeinpyhin edustaa. Jeesus on ”tie”, ”totuus” ja ”elämä”. Tie on alku, totuus on keskikohta ja elämä on loppu. Jos meidät puhdistetaan ensimmäisen askeleen kautta, olemme tiellä, joka on vanhurskautettujen polku.

Mutta vanhurskasten polku on kuin kirkas valo, joka loistaa yhä enemmän täydelliseen päivään asti. Sananlaskut 4:18.

Toinen askel on vanhurskauden ilmeneminen, joka toteutuu Hänen totuutensa kautta, sillä Hänen Sanansa on totuus.

Pyhitä heidät totuudessasi; sinun sanasi on totuus. Joh. 17:17.

Vanhurskautetut kuvataan ensimmäisellä askeleella, pyhitetyt kuvataan toisella askeleella. Kaksi ensimmäistä askelta valmistavat vanhurskautetut ja pyhitetyt astumaan tuomioon ja vastaanottamaan iankaikkisen elämän. Jeesus on tie, totuus ja elämä.

”Sisäinen vanhurskaus todistetaan ulkonaisella vanhurskaudella. Se, joka on sisäisesti vanhurskas, ei ole kovasydäminen eikä osaaottamaton, vaan päivä päivältä hän kasvaa Kristuksen kuvan kaltaiseksi, edeten voimasta voimaan. Se, jota totuus pyhittää, on itsehillitty ja seuraa Kristuksen jalanjalkia, kunnes armo häviää kirkkauteen. Se vanhurskaus, jonka kautta meidät vanhurskautetaan, luetaan meille hyväksi; se vanhurskaus, jonka kautta meidät

pyhitetään, annetaan meille osalliseksi. Ensimmäinen on meidän oikeutemme taivaaseen, toinen on meidän soveliaisuutemme taivasta varten.” Review and Herald, 4. kesäkuuta 1895.

Johanneksen evankeliumin neljästoista luku aina seitsemänteentoista lukuun saakka käsittelee toistuvasti kysymystä opetuslasten reaktiosta, kun Kristus jättää heidät mennäkseen Isänsä tykö. Hän lupaa palata, ja hän ymmärsi, (vaikka opetuslapset eivät ymmärtäneet), että pian tuleva kriisi synnyttäisi syvän pettymyksen. Näihin neljään lukuun on kudottu Pyhän Hengen tunnistaminen ja määrittely ”Lohduttajaksi”. Pyhä Henki tunnistetaan Johanneksen evankeliumissa neljä kertaa ”Lohduttajaksi” ja ensimmäisessä Johanneksen kirjeessä kerran, mutta siellä sana on käännetty ”puolustajaksi”. Sitä ei esiinny missään muualla Uudessa testamentissa.

Vanhassa testamentissa on hepreankielinen sana, joka on käännetty sanalla ”lohduttaja” Saarnaajan kirjassa 4:1 sekä Valitusvirsissä 1:9 ja 1:16. Kaikissa noissa kolmessa kohdassa todetaan, että sortajat ovat sortaneet Jumalan kansaa, eikä heillä ole lohduttajaa tukemassa heitä siinä ahdistuksessa ja pettymyksessä, jossa he ovat.

Pyhän Hengen nimeäminen ”Puolustajaksi” sijoittuu siihen kohtaan, jossa Jeesus pyrkii valmistamaan opetuslapsia siihen suureen pettymykseen, joka on vain muutamien tuntien päässä. Tässä yhteydessä Hän korostaa, että jopa Hänen poissa ollessaankin Pyhä Henki on oleva läsnä tuodakseen heille lohdutusta. Määritellessään Pyhän Hengen Puolustajan yhteydessä Jeesus täsmentää ne työn ominaispiirteet, jotka Puolustaja on toteuttava.

Jeesuksen toistuvat viittaukset omaan lähtöönsä ja paluuseensa asettavat juuri tämän aiheen kyseisen jakson ensisijaiseksi pääteemaksi.

Joh. 14:2–4, 18, 19, 28; 16:5–7, 10, 28; 17:11–13 ovat jakeita, jotka puhuvat suoraan viivytyksen ajasta kymmenen neitsyen vertauksessa. Edellisten jakeiden ohella mukaan kuuluu seuraava kohta, joka toiston kautta korostaa viivytyksen aikaa, sillä ”Herra ei toista asioita, joilla ei ole suurta merkitystä.”

Vähän aikaa, niin te ette näe minua; ja taas vähän aikaa, niin te saatte nähdä minut, sillä minä menen Isän tykö. Niin muutamia hänen opetuslapsistaan sanoivat toisilleen: Mitä hän tarkoittaa sanoessaan meille: Vähän aikaa, niin te ette näe minua, ja taas vähän aikaa, niin te saatte nähdä minut, ja: sillä minä menen Isän tykö? He sanoivat siis: Mitä tämä on, kun hän sanoo: Vähän aikaa? Emme ymmärrä, mitä hän puhuu. Jeesus tiesi, että he tahtoivat kysyä häneltä, ja sanoi heille: Siitähän te kyselette keskenänne, että minä sanoin: Vähän aikaa, niin te ette näe minua, ja taas vähän aikaa, niin te saatte nähdä minut? Totisesti, totisesti minä sanon teille: te joudutte itkemään ja valittamaan, mutta maailma on iloitseva; te tulette murheellisiksi, mutta teidän murheenne on muuttuva iloksi. Kun vaimo synnyttää, on hänellä murhe, koska hänen hetkensä on tullut; mutta kun hän on synnyttänyt lapsen, ei hän enää muista ahdistustaan siitä ilosta, että ihminen on syntynyt maailmaan. Niin on nyt teilläkin murhe; mutta minä olen taas näkevä teidät, ja teidän sydämenne on iloitseva, eikä kukaan ota teiltä pois teidän iloanne. Joh. 16:16–22.

Vähintään kaksikymmentäyksi jaetta luvusta neljätoista lukuun seitsemäntoista saakka osoittaa sen ajanjakson, jonka kuluessa opetuslasten tuli odottaa Kristuksen paluuta. Tuo ajanjakso alkaisi

Kristuksen kuolemasta ja jatkuisi Hänen paluuseensa Isänsä tyköä. Se aika, jonka heidän tuli odottaa Hänen paluutaan, on vertauskuva viipymisen ajasta kymmenen neitsyen vertauksessa. Kuten Luukkaan kertomuksessa Emmauksen opetuslapsista, ristin tuottama pettymys esikuvallisesti kuvaa sen viipymisen ajan alkua, joka seuraa ensimmäistä pettymystä.

Raamatun ensimmäisessä kirjassa olevassa ensimmäisessä jaksossa löydämme luomiskertomuksen, ja tunnistamme taivaallisen kolmikon kolme persoonaa. Raamatun viimeisessä kirjassa olevassa ensimmäisessä jaksossa löydämme taivaallisen kolmikon kolme persoonaa. Tarkastelemissamme neljässä luvussa löydämme taivaallisen kolmikon kolme persoonaa. Tämän tosiasian tunnistaminen antaa meille mahdollisuuden asettaa Johanneksen neljä lukua 1. Mooseksen kirjan 1. luvun 1. jakeesta 2. luvun 3. jakeeseen ulottuvan profeettallisen linjan sekä Ilmestyskirjan 1. luvun 1.–11. jakeiden päälle.

Kyseisessä kohdassa Jeesus sanoo Tuomaalle, että jos joku on nähnyt Jeesuksen, hän on nähnyt Isän. Kohta osoittaa myös, että Kristus oli se, joka läsnäolollaan lohdutti opetuslapsia, mutta että lähtiessään hän lähettäisi „toisen” „lohduttajan”. Pyhä Henki on Lohduttaja, mutta myös Kristus oli Lohduttaja.

Jos te olisitte tunteneet minut, te tuntisitte myös minun Isäni; ja tästedes te tunnette hänet ja olette nähneet hänet. Filippus sanoi hänelle: Herra, näytä meille Isä, niin se meille riittää. Jeesus sanoi hänelle: Olenko minä ollut niin kauan teidän kanssanne, etkä sinä vieläkään tunne minua, Filippus? Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän; kuinka sinä sitten sanot: Näytä meille Isä? Joh. 14:7–9.

Tuomas edustaa niitä adventismin piirissä olevia, jotka kieltäytyvät näkemästä todistusta taivaallisen kolmikon suhteesta, huolimatta siitä, että he todennäköisesti ovat lukeneet niitä todistuksia, jotka vahvistavat tuon totuuden, yhä uudelleen.

Ja minä rukoulen Isää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan, että hän olisi teidän kanssanne iankaikkisesti; totuuden Hengen, jota maailma ei voi ottaa vastaan, koska se ei näe häntä eikä tunne häntä; mutta te tunnette hänet, sillä hän pysyy teidän tykönänne ja on oleva teissä. En minä jätä teitä orvoiksi; minä tulen teidän tykönnne. Vielä vähän aikaa, niin maailma ei enää näe minua; mutta te näette minut; koska minä elän, tekin saatte elää. Joh. 14:16–19.

Jos olemme nähneet Jeesuksen, olemme nähneet Isän. Jeesus on ”Puolustaja”, ja Pyhä Henki on ”toinen Puolustaja”. Jos olemme nähneet Jeesuksen, olemme nähneet Isän ja olemme nähneet Puolustajan. Niistä viidestä kerrasta, jolloin sanaa puolustaja käytetään Raamatussa, apostoli Johannes käyttää sitä joka kerta. Viidennessä kohdassa sana on käännetty ”puolustajaksi”.

Lapsukaiseni, tämän minä kirjoitan teille, ettette tekisi syntiä. Mutta jos joku syntiä tekeekin, meillä on Puolustaja Isän tykönä, Jeesus Kristus, vanhurskas. 1 Joh. 2:1.

Jos joku tekee syntiä, meillä on Puolustaja, Jeesus Kristus, vanhurskas. Asianajaja on se, joka toimii välimiehenä syntisen puolesta. Paavali osoittaa Jeesuksen työn olevan meidän puolustajamme tehtävä.

Kuka on se, joka tuomitsee? Kristus on se, joka on kuollut, vieläpä se, joka on herätetty, joka myös on Jumalan oikealla puolella ja joka myös rukoilee meidän edestämme. Room. 8:34.

Jeesus on syntisen puolustaja, mikä sisältää sen, että Hän on lohduttaja. Samassa luvussa Paavali oli aiemmin todennut, että myös Pyhä Henki rukoilee meidän puolestamme.

Samoin myös Henki auttaa meidän heikkouttamme; sillä me emme tiedä, mitä meidän tulisi rukoilla niin kuin tulee, mutta Henki itse rukoilee meidän puolestamme huokauksin, joita ei voida sanoa ilmaista. Ja hän, joka tutkii sydämet, tietää, mikä on Hengen mieli, sillä Henki rukoilee pyhien puolesta Jumalan tahdon mukaan. Roomalaiskirje 8:26, 27.

Sekä Jeesus että Pyhä Henki tunnistetaan Lohduttajaksi, ja sen tähden he molemmat ovat puolustajia, jotka rukoilevat puolestamme. Taivaallisen kolmiyhteyden kolme persoonaa ovat kaikki edustettuina siinä Johanneksen kohdassa, jota tarkastelemme, ja kun tämä yhdistetään Raamatun ensimmäisen kirjan ensimmäiseen todistukseen ja Raamatun viimeisen kirjan ensimmäiseen todistukseen, kirkastuu valo jumaluuden kolmen persoonan suhteesta ja työstä.

”Isää ei voida kuvata maallisten asioiden avulla. Isä on koko jumaluuden täyteys ruumiillisesti, ja on kuolevaisen katseelle näkymätön. Poika on koko jumaluuden täyteys ilmoitettuna. Jumalan sana julistaa Hänen olevan ’Hänen olemuksensa tarkka kuva’. ’Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että Hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka Häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.’ Tässä osoitetaan Isän persoonallisuus.”

”Puolustaja, jonka Kristus lupasi lähettää noustuaan taivaaseen, on Henki koko jumaluuden täyteydessään, tehden jumalallisen armon voiman ilmeiseksi kaikille, jotka ottavat Kristuksen vastaan ja uskovat Häneen henkilökohtaisena Vapahtajanaan. Taivaallisessa kolmiyhteydessä on kolme elävää persoonaa. Näiden kolmen voiman nimessä — Isän, Pojan ja Pyhän Hengen — kastetaan ne, jotka elävän uskon kautta ottavat Kristuksen vastaan, ja nämä voimat tekevät yhteistyötä taivaan kuuliaisien alaisten kanssa heidän pyrkimyksissään elää uutta elämää Kristuksessa.”

”Mitä syntisen on tehtävä?—Uskottava Kristukseen. Hän on Kristuksen omaisuutta, ostettu Jumalan Pojan verellä. Koetusten ja kärsimysten kautta Vapahtaja lunasti ihmiset synnin orjuudesta. Mitä meidän siis on tehtävä pelastuaksemme synnistä?—Uskottava Herraan Jeesukseen Kristukseen synnit anteeksiantavana Vapahtajana. Se, joka tunnustaa syntinsä ja nöyrytyy sydäimestään, saa anteeksiannon. Jeesus on synnit anteeksiantava Vapahtaja sekä äärettömän Jumalan ainosyntyinen Poika. Anteeksiannettu syntinen sovitetaan Jumalan kanssa Jeesuksen Kristuksen, meidän synnistä vapauttajamme, kautta. Pysyessään pyhyiden tiellä hän on Jumalan armon alamainen. Hänelle tuodaan täysi pelastus, ilo ja rauha sekä se tosi viisaus, joka tulee Jumalalta.

Usko Jeesuksen Kristuksen sovintovereen on anteeksiannon varmuus. Kristus voi puhdistaa pois kaiken synnin. Yksinkertainen turvautuminen tähän voimaan päivä päivältä antaa ihmiselle terävän viisauden erottaa, mikä näinä viimeisinä päivinä varjelee sielun synnin orjuudesta. Uskon ja rukouksen kautta, Kristuksen tuntemisen välityksellä, hänen tulee toteuttaa oma pelastuksensa.

”Pyhä Henki tunnistaa meidät ja johtaa meidät kaikkeen totuuteen. Jumala on antanut ainoan Poikansa, ettei yksikään, joka uskoo Häneen, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. Kristus on syntisen Vapahtaja. Kristuksen kuolema on lunastanut syntisen. Tämä on meidän ainoa toivomme. Jos annamme itsemme kokonaan Hänen haltuunsa ja harjoitamme Kristuksen hyveitä, me saavutamme iankaikkisen elämän palkinnon.

”Jolla uskoo Poikaan, sillä on myös Isä.” Sillä, jolla on jatkuva usko Isään ja Poikaan, on myös Henki. Pyhä Henki on hänen Lohduttajansa, eikä hän koskaan poikkea totuudesta.” Bible Training School, 1. maaliskuuta 1906.

Taivaallisen kolmikon työn ja keskinäisen suhteen tuoman lisävalon lisäksi taivaallisen kolmikon tunnistaminen tässä kohdassa antaa todistuksen siitä, että nämä neljä lukua on sovitettava siihen sanomaan, jota Juudan heimon Leijona nyt avaa sineteistä.

Emmaus-tien opetuslasten kertomuksessa oleva todistus edustaa kolmea todistusta, jotka osoittavat, että ristiä seuranneet pettymyksen ja viivytyksen ajat edustavat sitä pettymyksen ja viivytyksen aikaa, joka seuraa ensimmäistä pettymystä. On olemassa toinenkin todistus, joka vahvistaa, että Johanneksen neljässä luvussa esitetty historia edustaa ensimmäisen pettymyksen olosuhteita.

Luomiskertomuksen viimeinen jae, joka on ensimmäinen Jumalan sanassa mainittu totuus, päättyy kolmeen sanaan, ja jokainen niistä alkaa yhdellä niistä kolmesta kirjaimesta, jotka muodostavat sanan totuus, vieläpä oikeassa järjestyksessä. Ensimmäisen Mooseksen kirjan luomiskertomus alkaa sanoilla ”Alussa” ja päättyy kolmeen sanaan: ”Jumala loi ja teki.”

Näiden kolmen sanan ensimmäiset kirjaimet muodostavat yhdessä sanan totuus. Luomiskertomus alkaa ”alusta” ja päättyy sanaan, jota vertauskuvallisesti edustavat kirjaimet, jotka edustavat Alfaa ja Omegaa. Samoin Raamatun viimeisen kirjan alkujaksossa Jeesus kahdesti tunnistetaan Alfaksi ja Omegaksi, aluksi ja lopuksi, ensimmäiseksi ja viimeiseksi. Nuo kolme kirjainta, jotka edustavat Alfaa ja Omegaa, antavat vielä yhden todistuksen siitä, että Johanneksen kohta on yhdistettävä yhteen 1. Mooseksen kirjan alussa olevan profeetallisen linjan ja Ilmestyskirjan alussa olevan profeetallisen linjan kanssa. Tämä todistus tunnistetaan Lohduttajan työn kuvauksessa. Lohduttajan työ on kolmivaiheinen työ, jota edustavat nuo samat kolme heprealaista kirjainta. Alfa ja Omega tunnusmerkki sallii meidän sijoittaa nämä neljä lukua sen Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen sanoman yhteyteen, joka avataan sineteistään juuri ennen kuin koetusaika päättyy.

Seitsemän ukkosenjylinää edustavat neljää erityistä tienviittaa (ajankohtaa) ja kolmea erityistä ajanjaksoa, jotka alkavat siitä tienviitasta, jolloin enkeli laskeutuu valaisemaan maan kirkkaudellaan. Tuo tienviitta oli tietty ajankohta. Toinen tienviitta (ajankohta) on ensimmäinen pettymys, joka tuo mukanaan viivytyksen ajan ajanjakson. Viivytyksen aika johtaa kolmanteen tienviitta (ajankohtaan), jossa eräs totuus sinetöidään auki, ja se synnyttää liikkeen. Liike päättyy neljäljanteen tienviitta (ajankohtaan), joka esitetään tuomiona. Nuo neljä tienviittaa ja kolme ajanjaksoa edustavat kukin yhtä ukkosenjylinää, yhteensä seitsemää ukkosenjylinää. Ne edustavat myös neljän ja kolmen yhdistelmää.

Aiemmissa artikkeleissa olemme todenneet, että pioneerien käsitys seitsemästä seurakunnasta, seitsemästä sinetistä ja seitsemästä pasuunasta tunnustaa ”neljän ja kolmen yhdistelmän”.

Ensimmäiset neljä seurakuntaa, sinettiä ja pasuunaa eroavat viimeisistä kolmesta seurakunnasta, sinetistä ja pasuunasta. Seitsemän ukkosenjylinää edustavat neljää tienviittaa, mutta näiden neljän tienviitan sisällä on kolme ajanjaksoa. Jumalallinen ”neljän ja kolmen” yhdistelmä, joka Ilmestyskirjassa vahvistetaan kolmen todistajan varaan (seurakunnat, sinetit ja pasuunat), ja nämä todistajat todistavat Ilmestyskirjan seitsemän ukkosenjylinän ”neljän ja kolmen” yhdistelmän pätevyydestä.

Kuitenkin sen historiankulun sisään, jota seitsemän ukkosenjylinää edustaa, sisältyy toinen kätkeyty ja erillinen profetian linja, jolla on kolme tunnusmerkkiä, jotka eroavat siitä symbolista, jota seitsemän ukkosenjylinänä esitetään. Sen vuoksi, kun tarkastelemme seitsemän ukkosenjylinän profeetallista suhdetta siihen kätkeytyyn historiaan, joka nyt avataan sineteistään, havaitsemme, että seitsemän ukkosenjylinää esittää neljä tunnusmerkkiä (ajankohtaa) ja kätkeyty historia esittää kolme tunnusmerkkiä (ajankohtaa). Kirkkojen, sinettien, pasuunoiden ja ukkosenjylinöiden tavoin kätkeyty historia edustaa kolmea tunnusmerkkiä, jotka ovat yhteydessä seitsemän ukkosenjylinän neljään tunnusmerkkiin. Kätkeytyllä historialla on myös kolmen ja neljän yhdistelmä.

Seitsemään ukkosenjylinään kätkeytyneessä salaisessa historiassa on kolme erillistä tienviittaa, joista kukin on oma ”ajankohtansa”, ja näistä kolmesta tienviitasta ensimmäinen ja viimeinen edustavat pettymystä. Ensimmäisen ja toisen tienviitan välillä on selvä ”ajanjakso”, ja toisen ja kolmannen ajankohdan välillä on selvä ”ajanjakso”. Sana ”pettymys” kehittyi käsitteestä menetetty tapaamisaika ja sisältää määritelmässään ajankohdan korostuksen. Myös keskiyö on täsmällinen ajankohta. Salainen historia kuvataan kolmena ajankohtana, joita erottavat kaksi ajanjaksoa: viivytyksen aika ja seitsemännen kuukauden liike.

Kätkeyty historian ensimmäinen tienviitta osoittaa pettymyksen, ja viimeinen tienviitta osoittaa samoin pettymyksen. Sen tähden ensimmäisestä pettymyksestä aina viimeiseen pettymykseen saakka kulkee kätkeyty profetian linja, jossa ovat samat kolme askelta kuin kaikissa uudistuslinjoissa. Siinä on myös Alfa ja Omegan tunnusmerkki, sillä ne kolme kirjainta, jotka muodostavat sanan ”totuus”, vastaavat niitä kolmea tienviittaa, jotka alkavat ja päättyvät pettymykseen. Tuo kätkeyty historia seitsemän ukkosenjylinän sisällä on se totuus, jonka Juudan heimon Leijona parhaillaan avaa sineteistään.

Tarkastelemamme Johanneksen evankeliumin kohta esitellään edellisessä luvussa viimeisen ehtoollisen yhteydessä, mikä korostaa, että näiden neljän luvun sanoma on syötävä. Nämä neljä lukua päättyvät kävelyyn kohti Getsemania. Kertomus sijoittuu siihen liikkeeseen, joka ulottuu syömisestä siihen asti, kunnes ristin kriisi alkaa. Profeetallisesti näiden neljän luvun tapahtumayhteys määrittää viimeisen sanoman, joka on syötävä ennen tuomiota. Sanoma, joka johtaa tuomion päättymiseen, on se sanoma, joka avataan Ilmestyskirjassa sineteistään juuri ennen tuomion päättymistä.

Opetuslapset ja Jeesus ovat profeetallisen historian siinä kohdassa, jossa heille ilmoitetaan viipymisen aika. Milleriläisessä historiassa Herra veti kätensä pois synnyttääkseen ymmärryksen Keskiyön huudon sanomasta, mutta se ymmärrys, joka synnytti Samuel Snow'n sanoman, ilmoitti milleriläisille myös, että he olivat kymmenen neitsyen viipymisen ajassa. Opetuslapset olivat juuri syöneet viimeisen ehtoollisen, ja samalla kun he sulattelivat sanomaa, Kristus selitti viipymisen aikaa Johanneksen neljässä luvussa.

Samuel Snown käsitys voidaan dokumentoida artikkelisarjana, joka kehitti lopullisen ymmärryksen, joka esitettiin keskiyön huudon sanomana. Sanomansa kehittyessä hän esitti sitä myös leirikokousten sarjassa. Leirikokouksiin johtanut artikkelisarja vei hänet lopulta Exeterin leirikokoukseen, joka kesti kuusi päivää. Profeetallisesti keskiyön huudon sanoma kehittyi asteittain tietyn ajanjakson kuluessa. Johanneksen neljä lukua sijoittuvat siihen profeetalliseen historiaan, jossa sanoma on kehittymässä.

Johanneksen neljässä luvussa Pyhän Hengen työ määritellään kolmena askeleena: synnin, vanhurskauden ja tuomion osoittamisena. Nämä kolme askelta ovat myös ne kolme tienviittoa, jotka sisältyvät seitsemään ukkosenjylinään kätkeytyyn salattuun historiaan.

Kuitenkin minä sanon teille totuuden: teille on hyödyksi, että minä menen pois; sillä ellen minä mene pois, Puolustaja ei tule teidän tykönnä; mutta jos minä lähdän, minä lähetän hänet teidän tykönnä. Ja kun hän tulee, hän näyttää maailmalle todeksi synnin, vanhurskauden ja tuomion: synnin, koska he eivät usko minuun; vanhurskauden, koska minä menen Isäni tykö, ettekä te enää näe minua; tuomion, koska tämän maailman ruhtinas on tuomittu. Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta te ette voi nyt sitä kantaa. Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, hän johdattaa teidät kaikkeen totuuteen. Sillä hän ei puhu omiaan, vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja tulevaiset hän teille julistaa. Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille. Johannes 16:7–14.

Milleriläisessä historiassa Jeesus ei palannut päättämään viivytyksen aikaa Keskiyön huudon hetkellä. Hän poisti kätensä ja vuodatti eli lähetti Pyhän Hengen. Pyhä Henki, joka esitetään Puolustajana, tuli hälventämään pettymyksen. Hän tuli tuomaan lohdutusta niille, jotka on valittu mutta jotka olivat hämmentyneitä toteutumatta jääneen ennustuksen aiheuttamasta pettymyksestä.

Olemme aiemmin todenneet, että apostoli Johannes, Hesekiel ja Jeremia kaikki kuvataan syömässä pientä kirjaa, joka on suussa makea kuin hunaja. Näiden kolmen profeetan välillä on tarkoituksellinen ero, joka usein jää huomaamatta.

Hesekieliä käytetään kuvaamaan niitä, jotka söivät pienen kirjan ja joille annetaan sanoma vietäväksi Jumalan luopiokirkolle. Hesekiel edustaa sitä, että syöty kirja yksilöi työn, joka sen jälkeen on suoritettava. Hän edustaa sanomaa, joka annettiin Jumalan entiselle valitulle kansalle. Hänen sanomansa on se, mikä sitoo entisen valitun kansan kimpuiksi, jotka on määrätty tuleen. Johanneksen neljässä luvussa Jeesus ilmaisee Hesekielin työn tarkoituksen.

Muistakaa se sana, jonka minä teille sanoin: palvelija ei ole herraansa suurempi. Jos he ovat vainonneet minua, he vainoavat myös teitä; jos he ovat pitäneet minun sanani, he pitävät myös teidän sananne. Mutta kaiken tämän he tekevät teille minun nimeni tähden, koska he eivät

tunne häntä, joka on minut lähettänyt. Ellei minä olisi tullut ja puhunut heille, heillä ei olisi syntiä; mutta nyt heillä ei ole veruketta synnistään. Joka vihaa minua, vihaa myös minun Isääni. Ellei minä olisi tehnyt heidän keskellään niitä tekoja, joita ei kukaan muu ole tehnyt, heillä ei olisi syntiä; mutta nyt he ovat sekä nähneet että vihanneet sekä minua että minun Isääni. Mutta tämä tapahtuu, että kävisi toteen se sana, joka on kirjoitettu heidän laissaan: 'He ovat vihanneet minua syyttä.' Mutta kun Puolustaja tulee, jonka minä lähetän teille Isän tyköä, totuuden Henki, joka lähtee Isästä, hän on todistava minusta. Johannes 15:20–26.

Hesekielin työ, joka alkoi silloin, kun hän söi kirjakäärön, edustaa sellaisen sanoman esittämistä, joka tullaan hylkäämään; mutta tuo hylkääminen on todiste siitä, että he vihaavat Jumalaa ja ovat täysin täyttäneet koetusaikansa maljan.

Ja hän sanoi minulle: Ihmislapsi, minä lähetän sinut Israelin lasten luo, kapinallisen kansan luo, joka on kapinoinut minua vastaan; he ja heidän isänsä ovat rikkoneet minua vastaan aina tähän päivään asti. Sillä he ovat röyhkeitä lapsia ja kovasydämiä. Minä lähetän sinut heidän luokseen, ja sinun on sanottava heille: Näin sanoo Herra Jumala. Ja he, kuulivatpa he tai olivatpa kuulematta, (sillä he ovat kapinallinen suku,) tulevat kuitenkin tietämään, että heidän keskellään on ollut profeetta. Hesekiel 2:3–5.

Hesekielin tehtävä oli todistuksena entistä liittokansaa vastaan, niin kuin Kristuksen tehtävä oli saivartelevaa juutalaiskansaa kohtaan; ja näin Hesekielin sanoma on viimeinen varoitussanoma, joka sitoo entisen liittokansan valhevehnänä yhdeksi kimpuksi, hävityksen tulelle määrätyksi.

”Sitten minä näin kolmannen enkelin. Minua saattava enkeli sanoi: ’Pelottava on hänen työnsä. Kauhea on hänen tehtävänsä. Hän on se enkeli, jonka tulee erottaa vehnä lusteista ja sinetöidä eli sitoa vehnä taivaallista aittaa varten. Näiden asioiden tulisi vallata koko mieli, koko huomio.’” Early Writings, 118.

Työ, jota pienen kirjan syöminen kuvaa, alkaa, kun väkevä enkeli laskeutuu kädessään pieni kirja. Ensimmäisen enkelin historiassa tämä tapahtui 11. elokuuta 1840, ja kolmannen enkelin historiassa se tapahtui 11. syyskuuta 2001. Molemmat päivämäärät edustavat niiden profetioiden täyttymyksiä, jotka liittyvät joko toisen voi-huudon islamiin tai vastaavasti kolmannen voi-huudon islamiin. Sen vuoksi Jesaja, kuvatessaan luvussa kaksikymmentäkaksi näyn laakson kriisiä filadelfialaisille ja laodikealaisille, osoittaa, että laodikealaiset, jotka olivat protestantismin valittu kansa vuonna 1840, sekä adventismi, joka oli valittu kansa vuonna 2001, olivat ”jousimiesten sitomia”. Raamatun profetian jousimiehet ovat islam, ja kun islamia koskeva näky täyttyi vuonna 1840 ja vuonna 2001, entinen valittu kansa hylkäsi islamia koskevan profetian sellaisena kuin ne esittivät, joita Hesekiel kuvaa. Siinä ja silloin heidät sidottiin lusteina. Hesekielin työnä oli poistaa ”viitta”, joka peitti ”heidän syntinsä”, minkä Jeesus esittää vihaksi Jumalaa kohtaan.

Näkyjen laaksoa koskeva ennustus. Mikä sinun nyt vaivaa, kun olet kokonaan noussut katoille? Sinä melua täynnä oleva, levoton kaupunki, riemuitseva kaupunki: sinun surmattusi eivät ole miekalla surmattuja eivätkä taistelussa kaatuneita. Kaikki sinun hallitsijasi ovat paenneet yhdessä, jousimiehet ovat heidät sitoneet; kaikki, jotka sinusta tavataan, on sidottu yhteen, vaikka he ovat paenneet kauas. Jesaja 22:1–3.

Ja Jumala oli pojan [Ismaelin] kanssa; ja hän kasvoi ja asui erämaassa, ja hänestä tuli jousimies. 1. Moos. 21:20.

Missä ei ole näkyä, siellä kansa hukkuu; mutta autuas on se, joka pitää lain. Sananlaskut 29:18.

Jeremia edustaa niitä, jotka söivät kirjan, kun mahtava enkeli laskeutui alas valaisemaan maan kirkkaudellaan, mutta jotka kokivat vuoden 1843 epäonnistuneen ennustuksen aiheuttaman pettymyksen. Jeremia pohtii profeetallisesti, oliko Jumala valehdellut. Tuo viittaus yhdistää Jeremian Habakukin kirjan toiseen lukuun.

Minä seison vartiopaikallani ja asetun varustukseen, ja tarkkailen nähdäkseni, mitä hän minulle puhuu, ja mitä minun on vastattava, kun minua nuhdellaan. Ja Herra vastasi minulle ja sanoi: Kirjoita näky ja piirrä se selvästi tauluihin, niin että sen lukija voi juosta. Sillä näky odottaa vielä määräaikaansa, mutta lopussa se puhuu eikä petä; vaikka se viipyisi, odota sitä, sillä varmasti se toteutuu, eikä se myöhästy. Katso, sen sielu, joka on pöyhkeä, ei ole oikeamielinen hänessä; mutta vanhurskas on elävä uskostansa. Habakkuk 2:1–4.

Johannesta käytettiin vertauskuvana niistä, jotka kokivat makeuden ja katkeran pettymyksen; tämä edusti koko ajanjakson historiaa 11. elokuuta 1840:stä 22. lokakuuta 1844:ään.

Ja minä menin enkelin luo ja sanoin hänelle: Anna minulle se pieni kirja. Ja hän sanoi minulle: Ota se ja syö se; se on tekevä vatsasi katkeraksi, mutta suussasi se on oleva makea kuin hunaja. Ja minä otin sen pienen kirjan enkelin kädestä ja söin sen; ja se oli suussani makea kuin hunaja, mutta niin pian kuin olin sen syönyt, vatsani tuli katkeraksi. Ilmestys 10:9, 10.

Hesekiel edustaa sitä työtä, jossa esitetään profeetallinen sanoma, joka sitoo pois entisen valitun kansan, ja joka pantiin alulle, kun enkeli laskeutui 11. elokuuta 1840 ja 11. syyskuuta 2001.

Mutta sinä, ihmislapsi, kuule, mitä minä sinulle puhun; älä ole niskoitteleva niin kuin tuo niskoitteleva heimo: avaa suusi ja syö se, minkä minä sinulle annan. Ja kun minä katsoin, katso, käsi ojennettiin minua kohti; ja katso, siinä oli kirjakäärö. Ja hän levitti sen eteeni; ja siihen oli kirjoitettu sisältä ja ulkoa; ja siihen oli kirjoitettu valituksia, huokauksia ja voi-huutoja. Ja hän sanoi minulle vielä: Ihmislapsi, syö, mitä löydät; syö tämä kirjakäärö ja mene, puhu Israelin heimolle. Niin minä avasin suuni, ja hän antoi minun syödä sen kirjakäärön. Ja hän sanoi minulle: Ihmislapsi, syötä vatsasi ja täytä sisälmyksesi tällä kirjakääröllä, jonka minä sinulle annan. Silloin minä söin sen, ja se oli minun suussani makea kuin hunaja. Hesekiel 2:8–3:3.

Jeremia edustaa ajanjakson historiaa 11. elokuuta 1840:stä aina juuri ennen Keskiyön huutoa.

Sinun sanasi tulivat, ja minä söin ne, ja sinun sanasi olivat minulle sydämeni ilo ja riemu; sillä minut on kutsuttu sinun nimelläsi, Herra, Jumala Sebaot. En istunut pilkkaajain seurassa enkä iloinnut; sinun kätesi tähden minä istuin yksinäni, sillä sinä olet täyttänyt minut kiivaudella. Miksi on tuskani alituinen ja haavani parantumaton, se, joka ei tahdo parantua? Oletko sinä minulle aivan kuin pottu, kuin vedet, jotka kuivuvat? Sentähden näin sanoo Herra: Jos sinä palaat, niin minä palautan sinut, ja sinä saat seisoa minun edessäni; ja jos erotat kalliin halvasta, niin sinä saat olla minun suuni. He saavat palata sinun tykösi, mutta sinä älä palaa

heidän tykönsä. Ja minä teen sinut tälle kansalle lujaksi vaskimuuriksi; ja he sotivat sinua vastaan, mutta eivät voita sinua, sillä minä olen sinun kanssasi pelastaakseni sinut ja vapauttaakseni sinut, sanoo Herra. Ja minä vapautan sinut pahain kädestä ja lunastan sinut väkivaltaisten kädestä. Jeremia 15:16–21.

Jeremia edustaa meidän nykyistä historiaamme ja sanomaamme. Nykyinen sanoma on Keskiyön huudon sanoma, jota kehitetään asteittain sillä hetkellä, kun Jumalan kansa, jota Jeremia edustaa, on tullut “täytetyksi” “närkästyksellä” ajatellen, että heidän “kipunsa” olisi “ainainen” ja heidän “haavansa parantumaton”, haava, jota ei koskaan olisi määrä parantaa. He ovat erottautuneet “pilkkajaajien seurasta”. He eivät enää “iloitse” niin kuin silloin, kun he olivat ensi kerran syöneet kirjan ja se oli ollut heidän “sydämensä ilo”.

Mutta niille, jotka ovat siinä tilassa, on neuvo. ”Jos sinä palaat” ja myös ”jos erotat kalliin halpaan sekoittuneesta”, silloin Jumala palaa heidän tykönsä. Hebrean kielessä kohdan ilmaus ”minä tuon sinut takaisin” merkitsee, että Jumala palaa heidän tykönsä, jos he palaavat Hänen tykönsä.

Alistukaa siis Jumalalle. Vastustakaa perkelettä, niin hän pakenee teistä. Lähestykää Jumalaa, niin hän lähestyy teitä. Puhdistakaa kätenne, te syntiset, ja puhdistakaa sydämenne, te kaksimieliset. Tuntekaa kurjuutenne ja murehtikaa ja itkekää; naurunne muuttukoon murheeksi ja ilonne alakuloisuudeksi. Nöyrytkää Herran edessä, niin hän korottaa teidät. Jaak. 4:7–10.

Jos he lähestyvät Jumalaa, Hän lähestyy heitä. Jos he tekevät nämä asiat, silloin he ”seisoivat” Herran edessä ja he ovat Jumalan ”suu”. Lisäksi Hän opettaa Jeremialle (meille), että Hän tekee kansastaan ”lujan vaskimuurin” ”jumalattomia” vastaan, ja tämän jälkeen ”hirmuiset” ryhtyvät sotaan niitä vastaan, joita Jeremia edustaa. ”Jumalattomat” ovat Danielin esitys Matteuksen tyhmistä neitsyistä. ”Hirmuiset” edustavat nykyisen Babylonin kolminkertaista liittoa sunnuntailakikriisin aikana.

Kolmen profeetan todistukset käsittelevät kaikki samaa historiaa, mutta ne käsittelevät tämän saman historian kolmea eri puolta. Jeremia edustaa niitä, jotka ovat juuri kokeneet ensimmäisen pettymyksen, mutta eivät ole vielä saavuttaneet Keskiyön huudon tienviittaa. Tässä olemme olleet 18. heinäkuuta 2020 lähtien. Kysymys kuuluu, palaammeko me. Jos palaamme, me ”puhumme” Herran puolesta juuri sinä aikana, jolloin Yhdysvallat ”puhuu” lohikäärmeenä.

Historia, jota Jeremia havainnollistaa, on meidän nykyinen historiamme, ja se on se historia, jota edustavat ne kolme kätettyä tienviittaa seitsemän ukkosenjylinän sisällä. Se on myös se historia, johon Johanneksen kirjan katkelma on profeetallisesti sijoitettu, sillä Johanneksen neljän luvun painotus on Pyhän Hengen työssä, kun hän lohduttaa Jeremiaa, joka kysyy, onko hän uskonut valheen ja ovatko ne sanomat, jotka maistuivat niin makeilta, todellisuudessa olleet pettävät vedet.

Jeremia edustaa siis historiaa 11. syyskuuta 2001 alkaen aina 18. heinäkuuta 2020 saakka, jolloin viipymisen aika alkoi, kuten sitä kuvaa sen jälkeinen kolme ja puoli vertauskuvallista päivää. Kun sanon ”vertauskuvallista”, en viittaa aikaprofetiaan. Tarkoitin, että 18. heinäkuuta 2020 on se ajankohta, jolloin kaksi todistajaa, Raamattu ja Profetian Henki, surmattiin ja heidän kuolleet ruumiinsa jätettiin kadulle kolmeksi ja puoleksi päiväksi Ilmestyskirjan luvussa yksitoista.

Ja minä annan kahdelle todistajalleni voiman, ja he profetoivat tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää, säkkipukuihin puettuina. Nämä ovat ne kaksi öljypuuta ja ne kaksi lampunjalkaa, jotka seisovat maan Jumalan edessä. Ja jos joku tahtoo vahingoittaa heitä, tuli lähtee heidän suustaan ja kuluttaa heidän vihollisensa; ja jos joku tahtoo vahingoittaa heitä, hänen täytyy näin tulla surmatuksi. Heillä on valta sulkea taivas, ettei heidän profetointinsa päivinä sataisi; ja heillä on valta vesien yli muuttaa ne vereksi ja lyödä maata kaikilla vitsauksilla, niin usein kuin tahtovat. Ja kun he ovat päättäneet todistuksensa, peto, joka nousee syvyydestä, käy sotaan heitä vastaan, voittaa heidät ja tappaa heidät. Ja heidän ruumiinsa makaavat sen suuren kaupungin kadulla, jota hengellisesti kutsutaan Sodomaksi ja Egyptiksi, missä myös meidän Herramme ristiinnaulittiin. Ja ihmiset kansoista ja sukukunnista ja kielistä ja kansanheimoista katsovat heidän ruumiitaan kolme ja puoli päivää eivätkä salli heidän ruumiitaan pantaviksi hautaan. Ja ne, jotka maan päällä asuvat, iloitsevat heistä ja riemuitsevat ja lähettävät lahjoja toisilleen, koska nämä kaksi profeettaa olivat vaivanneet niitä, jotka maan päällä asuvat. Ilmestys 11:3–10.

Jeremian tilan esittämä todistus sijoittuu pettymyksen jälkeen mutta ennen keskiyön huutoa. Jeremian täytyi palata, ennen kuin hän saattoi olla keskiyön huudon sanoman ääni. Tämä on meidän tilamme tänä päivänä. Se on myös niiden neljän Johanneksen kirjan luvun historiallinen asetelma, joita tarkastelemme, ja se on myös se historia, jota seitsemän ukkosen sisään kätkeytyvä salattu historia edustaa.

Kun tarkastelemme sitä valoa, joka liittyy ”Puolustajaan” Johanneksen neljän luvun todistuksessa, löydämme runsain määrin todistusaineistoa sen tunnistamiseksi, että kertomus käsittelee 18. heinäkuuta 2020, pettymystä ja viivytyksen aikaa, avattua Keskiyön huudon sanomaa sekä tulevaa sunnuntailain tuomiota. Nämä luvut rakentuvat kätkeytyn historian profeettallisen rakenteen varaan.

Jos meidän on määrä olla Jumalan suuna pian tulevassa kriisissä, meidän tehtävämme nyt on ”erottaa kallis halpahintaisesta”, tai kuten Jaakob ilmaisee saman työn, meidän tulee ”puhdistaa” ”kätenne, te syntiset, ja puhdistaa sydämenne, te kahtalaismieliset. Tuntekaa kurjuutenne ja murehtikaa ja itkekää; naurunne muuttukoon murheeksi ja ilonne raskasmielisyydeksi. Nöyrtykää Herran edessä, niin hän korottaa teidät” lipuksi aivan lähitulevaisuudessa.

Ja hän pystyttää lipun kansakunnille, kokoaa Israelin karkotetut ja kerää Juudan hajotetut maan neljästä äärestä. Jesaja 11:12.

Päätämme näiden neljän luvun tarkastelun seuraavassa artikkelissa.